

ELLA JUNE EVERLY

© 2026, Lynn Geebelen en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Illustraties: Luna Valentine
Omslagontwerp: KaaTigo
Zetwerk: KaaTigo

D/2026/0055/328
ISBN 978 94 6234 867 7
NUR 285, 343
THEMA YFB, YFMR, 5AS

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6530 503 5

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

ELLA JUNE EVERLY

LYNN GEEBELN

PELCKMANS

ELLA JUNE EVERLY

THE VELVET WHISPERS WORLD TOUR

30/06	LONDEN, VERENIGD KONINKRIJK	THE O2 ARENA
02/07	BARCELONA, SPANJE	PALAU SANT JORDI
05/07	MADRID, SPANJE	MOVISTAR ARENA
07/07	LISSABON, PORTUGAL	MEO ARENA
09/07	ROME, ITALIË	PALAZZO DELLO SPORT
10/07	MILAAN, ITALIË	UNIPOL FORUM
14/07	KRAKAU, POLEN	TAURON ARENA
16/07	WIENEN, OOSTENRIJK	WIENER STADTHALLE
19/07	MÜNCHEN, DUITSLAND	OLYMPIAHALLE
24/07	ZÜRICH, ZWITSERLAND	HALLENSTADION
26/07	KOPENHAGEN, DENEMARKEN	ROYAL ARENA
29/07	OSLO, NOORWEGEN	UNITY ARENA
30/07	STOCKHOLM, ZWEDEN	AVICII ARENA
04/08	PRAAG, TSJECHIË	O2 ARENA
07/08	BERLIJN, DUITSLAND	UBER ARENA
09/08	KEULEN, DUITSLAND	LANXESS ARENA
15/08	PARIJS, FRANKRIJK	ACCOR ARENA
17/08	AMSTERDAM, NEDERLAND	ZIGGO DOME
18/08	ANTWERPEN, BELGIË	SPORTPALEIS

*Ella
June
Everly*
x

HOOFDSTUK 1

Niets in deze wereld kalmeert me zoals muziek dat doet.

Mensen zeggen altijd dat stilte je tot rust brengt. Dat er allerlei waarheden in schuilen of dat er meer verademing in te vinden is dan waar dan ook ter wereld. Ik probeer mezelf er nu al jaren van te overtuigen dat ze gelijk hebben. Het stil te maken in mijn hoofd, gewoon diep adem te halen.

Maar ik kan het niet. De herrie in mijn hoofd overstemmen is een simpele kwestie van vuur met vuur bestrijden: zelf nóg meer kabaal maken is de enige manier om haar te overstemmen. Mijn vingers over de piano laten dansen. Dat gevoel van snaren die door het eelt op mijn handen heen schaven. Al mijn zorgen van me af zingen, tot er voor heel even niks anders meer bestaat.

De afgelopen dagen heb ik dat allemaal gedaan, net zo lang tot mijn huisgenote er tijdens een nachtelijke zangpartij mee dreigde om

me levend te villen met haar nagelknipper als ik het lef had om ook maar twee minuten langer kabaal te maken. En eens de stilte weer komt, brengt ze het échte lawaai terug met zich mee. Stress. Frustratie. Wanhoop. Leegte. Als ik zelf niet voor herrie zorg, vechten ze in mijn hoofd om de lead. En dat hoort absoluut niet, want die moet ik zingen.

Nu.

Ik klem mijn vingers vastberaden om de microfoon, haal diep adem en laat de eerste noten van het nummer over mijn lippen glijden. Ze glippen een voor een de micro in, om vervolgens vanuit de versterker neer te dwarrelen op straat, netjes verweven met de ritmische gitaarakkoorden van Lex.

De meeste voorbijgangers hebben te veel haast om ons echt op te merken. Ze hebben metro's te halen, mails te beantwoorden en zorgen aan hun hoofd waar muziek maar weinig tegen kan beginnen. Toch houdt er af en toe iemand halt om te horen wat er nog meer komen gaat, en dát – dat tijd geld is en iedereen daar te weinig van heeft, maar mensen toch even stilstaan om naar mij te komen luisteren – voelt als vuurwerk in mijn maag.

Wanneer ik klaar ben met mijn strofe, neemt Lex het over. Zijn stem is vol en krachtig, zijn gitaarspel imposant. Het geeft me de tijd om even opzij te kijken, naar zijn strakke kaak en de zelfzekerheid waarmee hij de snaren aanslaat en mezelf ervan te verzekeren dat mijn vader het wat hem betreft compleet bij het verkeerde eind heeft.

'Is het die jongen?' bulderde hij een paar dagen geleden aan de telefoon. Ik mag God danken dat hij niet in levenden lijve naast me stond, anders had ik een behoorlijke speekseldouche kunnen verwachten. 'Is hij het die je heeft aangepraat om je volledige toekomst te vergooien? Naar de haaien! Naar de vaantjes! In de vuilbak!'

'Niemand heeft me iets aangepraat, papa,' sputterde ik tegen.

'Ik heb altijd al geweten dat het een luie zak was, die... die prullenvent van je!' Ik moest de telefoon een stukje van mijn oor

af houden om te vermijden dat mijn trilhaartjes spontaan onder zijn tirade zouden bezwijken. ‘Maar dat jij diezelfde toer op zou gaan? Dat had ik echt nooit voor mogelijk gehouden! Mijn eigen dochter!’

‘Lex heeft er niks mee te maken,’ hield ik vol. ‘Ik kan het gewoon niet, papa. Ik kan het niet! Ik geef geen zier om bedrijfskunde! En ik ben ook helemaal niet kundig in bedrijven, of wat dan ook.’

‘Dan leer je het verdomme maar!’

‘Dat kan ik niet!’ Ik schudde mijn hoofd, ook al kon hij dat natuurlijk niet zien. ‘Sterker nog, ik wil het ook niet. En daarbij, ik... ik heb me al uitgeschreven. Het is al gebeurd.’

Omdat ik wist wat er komen zou, kneep ik mijn ogen tot spleetjes. En inderdaad, de resem woorden die hij daarna op me afvuurde was zo oorverdovend dat er aan mijn kant van de lijn weinig meer dan een krakend gebrabbel van overschoot. Ik wist er nog net de ‘Wat bezielt je, Luna? In deze wereld ben je niks zonder diploma!’ uit op te maken.

‘Ik... ik heb gewoon wat tijd nodig, papa! Om muziek te maken. Om uit te zoeken wat ik wél wil doen.’

‘Jullie zullen eindigen op straat! Onder een brug aan de Thames of ergens in een kartonnen doos in de krochten van de ondergrondse. Je zal geen nagel meer hebben om aan je kont te krabben. Dat ik mijn eigen dochter daar niet voor heb kunnen behoeden! Het is een schande, een abominatie!’

Toen gooide hij de telefoon neer en blokkeerde mijn bankpas.

Maar hij heeft het mis. Ik hoor niet thuis op straat, en Lex al helemaal niet. Daarvoor heeft hij er een te grote hekel aan dat de typisch Engelse miezerregen het hout van zijn gitaar beschadigt. Bovendien ontbreekt het hem aan de nonchalance die straatmuzikanten meestal uitstralen. De tatoeages, zijn kortgeschoren haar aan de zijkanen, maar vol volume bovenaan, dat afgeleefde leren jack dat hij koppig blijft dragen. Het is allemaal net iets te rock-'n-roll om het daglicht te kunnen verdragen.

Het laatste refrein zingen Lex en ik tweestemmig. Het is de climax

die we altijd tot het einde bewaren, omdat we gewoon weten dat hij steengoed is. Onze stemmen klinken prachtig samen. Er is iets aan mijn kristalheldere timbre dat bij zijn diepe klankkleur past als honing bij thee, kaas bij wijn, of een frisse mojito bij een warme zomerdag. Ik heb me weleens afgevraagd of onze stemmen meer voor elkaar gemaakt zijn dan wijzelf, maar uiteindelijk is mijn stem gewoon een verlengde van mij. Hij maakt zo'n groot deel uit van wie ik ben dat de twee in feite op hetzelfde neerkomen.

Ik kijk naar Lex. Naar zijn stoppelbaardje dat altijd kriebelt wanneer hij me zoent, naar zijn lippen die boven de microfoon zweven. Hij houdt zijn ogen gesloten terwijl hij zijn gitaar er flink van langs geeft en tikt met zijn voet mee op het ritme. Mensen die zich zo in muziek kunnen verliezen, die er zo in opgaan, zijn ervoor gemaakt. Dat moet ik goed onthouden wanneer mensen zoals mijn vader me van het tegendeel proberen te overtuigen.

‘Oké, Carnaby!’ roept Lex in zijn microfoon zodra het nummer is afgelopen. ‘Ik durf te wedden dat jullie daarvan hebben genoten. Dank jullie wel! Maar vooral: graag gedaan.’

Dat zegt hij altijd, precies in die woorden, met een dikke vette knipoog om zijn boodschap kracht bij te zetten. Het is een vleugje arrogantie dat in een drukbevolkte winkelstraat misschien een tikje misplaatst lijkt, maar volledig tot zijn recht zou komen op een podium. In een broeierig zaaltje met spotlichten, een degelijk functionerende muziekinstallatie en een publiek dat luidkeels zijn naam scandeert. Dát is waar hij hoort. Ik geloof graag dat voor mij hetzelfde geldt.

Er klinkt een klein applausje en hier en daar werpt iemand voorzichtig wat kleingeld in de gitaarkoffer die ik voor ons heb neergelegd. Kwartjes. Penny's. Eén enkele Russische roebel en een half afgelebbert pepermuntje. Voor het eerst in dagen denk ik niet meer aan boze vaders, aan boekhouden of aan het enorme probleem dat ik zal hebben als ik niet gauw een oplossing voor die geblokkeerde bankpas bedenken.

Tot er een briefje van vijftig in de koffer valt.

Mijn adem stokt in mijn keel. Ik heb slechts één keer eerder briefgeld gekregen tijdens een straatoptreden, toen ik nog maar net in Londen studeerde en als een bang vogeltje aan de kasseien gelijmd stond. Niemand luisterde. Niemand keek naar me om. Ik wist niet wat me overkwam toen er op een gegeven moment een briefje van twintig pond voor me neer dwarrelde. Achteraf bekeken was het natuurlijk gewoon een slimme versiertruc, maar toen ik op dat moment opkeek en de vastberadenheid in Lex' donkere ogen zag, de gitaarkoffer in zijn hand, wist ik dat we uit hetzelfde hout gesneden waren.

Maar wanneer ik dit keer mijn blik over de pumps van de gulle geefster laat glijden, van haar stoffen broek naar de beige trenchcoat en die blonde bob die haar kaak nog hoekiger doet lijken dan ze al is, treffen me alleen twee nors gefronste wenkbrauwen en een spreekwoordelijke donderwolk boven haar hoofd.

'Dankjewel, snoes,' zegt Lex gladjes. Hij gebruikt koosnaampjes voor vrijwel elk vrouwelijk schepsel dat zijn pad kruist, behalve voor zijn eigen vriendin. Snoes. *Love*. Schatje. De kassierster in de supermarkt noemt hij altijd 'popje' en dan gaat ze steeds blozen en laat ze zijn wisselgeld vallen. Ik zou liegen als ik zei dat dat me helemaal onbewogen laat, maar voor een mannelijke artiest is niets zo belangrijk als een vrouwelijke fanbase; die bouw je op door zoveel mogelijk meiden te doen geloven dat ze ooit een kans bij je maken. Dat zijn nu eenmaal de wetten van de natuur. Bovendien slikken de meeste meisjes het voor zoete koek.

Maar Clarice Whitmore niet.

'Doe me alsjeblieft een lol en zeg dat nooit meer. En trouwens...' Ze pauzeert net lang genoeg om de stilte ongemakkelijk te maken en richt haar blik dan op mij. 'Het is helemaal voor Luna bedoeld.'

'Oh...' pers ik eruit. 'Wat eh... aardig. Dankjewel, Clarice.'

Ze stapt om de gitaarkoffer heen en komt met haar armen gekruist

voor me staan. 'Ik dacht dat het misschien een mooi opzetje kon zijn voor al die huur die je me nog schuldig bent. Weet je wel? Dat geldt dat drie dagen geleden al op mijn rekening had moeten staan?'

'Eh...' Pas wanneer ik mijn zenuwachtige stem door de hele straat hoor galmen, besef ik dat de microfoon nog aanstaat. Ik werp Lex een paniekerige blik toe, waarop hij het geluid van de versterker gelukkig gauw naar nul draait. 'Dan eh... dan ben ik de datum vast helemaal uit het oog verloren—'

'Lul niet, Luna,' snauwt Clarice. 'Ik heb je al meer dan één reminder gestuurd en je negeert mijn berichten nu al dagen.'

'Berichten? Maar ik, eh... ik heb mijn gsm in de wc laten vallen, dus—'

'Hij zit in je broekzak.'

'Wat?'

'Je telefoon.'

'Oh!' Ik kijk naar de bobbel in mijn zwarte jeans alsof ik niet wist dat die daar zat. 'Welja, weet je, ik heb hem vanmorgen in rijst gelegd en dat deed wonderen! Hij is nu weer helemaal de oude. Ik heb alleen de tijd nog niet gehad om hem te checken omdat—'

'Juist,' bromt Clarice. 'Ik ben ermee bezig, Clarice. Echt.'

'Ik hoop dat je daarmee niet... dit bedoelt.' Met een diepe frons kijkt ze naar de paar munten in de koffer aan haar voeten en tikt ertegen met de punt van haar hak.

'Welnee! Ik heb ander werk, hoor. Mijn eh... mijn baas is gewoon laat met de uitbetalingen deze maand.'

'Hmm...' Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Dan hoop ik maar dat hij een beetje voortmaakt. Of heb je liever dat ik een andere huisgenoot zoek?'

De spieren in mijn kaken verkrampen. Clarice mag dan een waardeloze huisgenote zijn – ze is snibbig, rommelig, veel gieriger dan je van iemand met drie Chanel-tassen zou verwachten en ze praat alleen tegen me als ik een spin in haar kamer moet doodmaken – maar

het is dat, die kartonnen doos waar mijn vader het over had, of linea recta terug naar het strontdorp waar ik ben opgegroeid. En als de kans om het te maken in de muziekindustrie ergens nihil is, dan is het wel daar.

‘Ik zal het hem zo snel mogelijk nog eens vragen.’

‘Eén week,’ bijt Clarice me toe. ‘Vierhonderdtachtig pond, en geen cent minder.’

Dan beent ze weg – het is me een raadsel hoe ze dat voor elkaar krijgt met die stelten op de ongelijke kasseien – en komt alle paniek van de afgelopen dagen in één klap terug.

‘Luna?’ vraagt Lex zodra Clarice buiten gehoorsafstand is. ‘Ben ik nu gek, of is er helemaal geen baas?’

Met mijn tanden op elkaar geklemd schud ik mijn hoofd.

Natuurlijk is er geen baas. Ik heb er nooit een nodig gehad. Niet nadat ik het na de middelbare school met mijn vader op een akkoordje gooide. Meer dan wat dan ook wilde ik zang- en podiumtechnieken studeren, maar hij was vastbesloten om niet voor de ondergang van zijn eigen dochter te betalen, en ik weigerde hardnekkig om een opleiding te volgen waar boekhouden aan te pas kwam. Dat hij uiteindelijk mijn studie bedrijfskunde bekostigde, was voor hem de gulden middenweg, en voor mij een verplichting met als enig voordeel dat ik mijn inschrijvingsgeld en de huur van mijn studentenhuus niet zelf moest ophoesten. Maar nu heb ik mijn deel van de afspraak verbroken.

‘Eh...’ begint Lex voorzichtig. ‘En wat nu?’

‘Nu zingen we nog een nummer.’

‘Luna...’ Lex slaat zijn ogen geërgerd ten hemel. ‘Dit moet je niet verkeerd opvatten, maar je zingt een beetje kwikkel-kwakkels als je over je toeren bent.’

‘Over mijn toeren? Ik ben helemaal niet over mijn toeren!’

Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Je wangen hebben dezelfde kleur als je lippen en je staat op je benen te trillen. O, en tussen ons gezegd

en gezwegen...' Hij komt een stukje dichterbij en gaat fluisterend verder. 'Die kloppende ader op je voorhoofd komt weer tevoorschijn.'

Ik sla mijn hand voor mijn mond. 'Nietes!'

Maar Lex doet niet aan welles-nietes. Hij trekt gewoon zijn wenkbrauwen naar me op, schudt zijn hoofd en maakt aanstalten om zijn gitaar in te pakken. Mijn hand schiet gauw naar mijn voorhoofd om de ernst van de adersituatie te checken, maar er is gelukkig niets te bespeuren.

'Kom op,' zegt hij terwijl hij de versterker uitpluigt. Het ding laat een doffe, ontgoochelde plof horen bij wijze van antwoord.

'Nee, Lex.' Ik sla nijdig mijn armen over elkaar en tover mijn meest overtuigende puppyogen tevoorschijn, ook al zegt Lex altijd dat het meer iets van een bulldog wegheeft als ik zo naar hem kijk. 'Alsjeblieft?'

Zonder zijn antwoord af te wachten, graai ik mijn microfoon opnieuw van zijn statief, been ik koppig richting de versterker en draai hem weer op vol volume open. Lex laat zijn ogen geërgerd in hun kassen rollen.

'Vandaag nog, graag!' bijt ik hem toe.

Hij laat een duidelijk hoorbare zucht ontsnappen. Ik weet dat hij niet wil dat mensen ons bezig zien wanneer we niet zo goed presteren als we kunnen, maar ik weet ook dat hij, wanneer het erop aankomt, van die bulldog in mij houdt. Soort zoekt nu eenmaal soort.

Er slaat iets om in zijn ogen. Ik zie het meteen. Hij hangt zijn gitaar weer om en dan is ze daar weer: dezelfde verbeterheid als op die allereerste dag. Ik weet niet wie begint: ik die er zonder enige terughoudendheid een reeks hoge noten uit pers, of Lex die met een flinke dosis tegenzin op zijn gitaar begint te rammen, maar zodra de geluiden zich met elkaar vermengen, voel ik de spanning langzaam wegvloeien uit mijn borst.

En pas dan kan ik weer ademen.

Oculus Magazine

24 karat love voor ELLA JUNE EVERLY

DOOR: SYLVIA VON BERG

Sommige sterren houden maar niet op met stralen, en sinds kort schittert popsensatie Ella June Everly nog een heel klein beetje meer. De spiksplinternieuwe ring rond haar vinger zit daar ongetwijfeld voor iets tussen! Want jawel, afgelopen weekend ging niemand minder dan rocklegende Morris Norman voor haar op één knie.

•

Dat het vonken en vuur geeft tussen Morris en Ella June was al langer bekend – na de

paparazfifoto's op de afterparty van de Grammy's afgelopen jaar viel er immers weinig meer te ontkennen. Maar nu doet het stel er dus nog een serieus schepje bovenop! Het aanzoek vond naar verluidt plaats op het Portugese eiland Madeira, waar Ella June nog even kon genieten van een paar dagen rust voordat ze binnenkort aan de repetities voor haar Velvet Whispers-wereldtournee begint, die komende zomer van start gaat. Haar nieuwste en gelijknamige album scheert momenteel alvast hoge toppen in de hitlijsten.

Niet alleen lead single 'Whispers of Velvet', maar ook de catchy popsong 'Baby Honey' en het wat meer ingetogen 'Bittersalt' zijn al weken niet uit de top tien weg te denken.

•

Volgens bronnen loopt Ella June sinds haar verloving op wolkjes. Zouden wij ook doen als we een hottie als Morris Norman hadden weten te strikken! Op Instagram gunt ze ons alvast een glimp van haar werkelijk oogverblindende verlovingsring. Vierentwintig karaat puur goud, handgemaakt door niemand minder dan de befaamde juwelier Kindred Lubeck, met een diamant waar zelfs Kate Middleton weleens jaloers op zou kunnen zijn. Het gerucht gaat bovendien dat Morris persoonlijk zeer nauw betrokken was bij het ontwerp, zodat de ring zeker perfect bij zijn Ella June zou passen. Een man met smaak, zoveel is zeker.

Intussen wordt er al druk gespeculeerd over hoe de weg richting het altaar er voor onze favoriete tortelduifjes uit zal zien. Zo zou gerenommeerd modeontwerper Matteo Ricci alvast aan een ontwerp voor de trouwjurk begonnen zijn, en laat bestie Lola Ventura in een comment op Ella Junes Instagram-post weten hoogstdringend aan de voorbereidingen voor de bachelorette te willen beginnen. Het belooft dus een spektakel van jewelste te worden, al blijft het nog maar de vraag wanneer we ons aan al deze festiviteiten mogen verwachten. Met niet één, maar twee bomvolle agenda's en een uitverkochte wereldtournee in het verschiet is een geschikte datum vinden natuurlijk verre van vanzelfsprekend. Maar één ding staat in elk geval al wel vast: zodra de grote dag eindelijk aanbreekt, wordt dit gegarandeerd the wedding of the year.

HOOFDSTUK 2

‘Luna! Opletten nu, verdomme.’

Het geluid van scheurend papier vult de kamer terwijl Lex het magazine met een zucht uit mijn vingers rukt. In het glamoureuze roddelwereldje van Sylvia Von Berg springen alle spotlichten op zwart, en in één klap zit ik weer in het hoekje van de groezelige zetel in de groezeligste repetitiekelder van het groezeligste gedeelte van de stad. Ik blijf achter met een gekreukte snipper in mijn handen, met daarop het hoofd van Morris Norman.

Hij heeft echt zo’n gezicht waar je wel naar moet kijken. Van die ogen die als vanzelf alle anderen naar zich toetrekken. Het is een foto van de avond waarop hij voor het eerst intiem met Ella June Everly werd gespot, toen hij niet alleen de Grammy voor Song of the Year, maar ook ieders favoriete it-girl mee naar huis nam. De beelden gingen destijds de hele wereld rond. Knalrode wangen op een

knalrode loper, zijn hand losjes om haar heup. Hun ogen lijken wel licht te geven. Als je de paparazzifoto's van de afterparty nooit hebt bekeken, zou je kunnen denken dat dat door de cameraflits komt, maar wie gezien heeft hoe hij zijn hand onder de peperdure stof van haar jurk liet glijden, of hoe hij haar na afloop een geblindeerde limousine in loodste, weet dat het verliefdheid was. De roddelbladen konden het wekenlang over weinig anders hebben.

'Damn...' zegt Lex verlangend terwijl hij naar zijn stuk van het tijdschrift staart. 'Lekker wijf is dat, zeg.'

In een kleine ruimte met drie kerels bij wie de puberteit nog stevig nazindert, zijn die woorden als een scheut benzine op een smeulend vuur. De drumsticks vliegen zowat door de kamer terwijl Nias zich achter zijn instrument uit wurmt en het magazine gretig van Lex overneemt, om vervolgens alle dingen te zeggen die jongens altijd zeggen wanneer ze een meisje zien dat nog het meest wegheeft van een menselijke kruising tussen een Barbiepop en een Disneyprinses. 'Fuck!' en 'Smash!' en 'Hé, is dat niet die meid van die ene videoclip? Met al die danseresjes in bikini op het strand? Ja, shit zeg, écht een lekker wijf!'

Ik kan het niet laten om met mijn ogen te rollen, al moet ik toegeven dat die laatste clip van haar inderdaad nogal zinnenprikkelend was. Compleet viraal binnen vierentwintig uur, natuurlijk. Geen wonder dat dat nummer nu al weken donkergrijs gedraaid wordt op de radio.

'Hmm...' Boven Nias' schouder komen de blonde krullen van Miles tevoorschijn. Hij gluurt net zo verlekkerd naar het blad als hij normaal gesproken naar zijn basgitaar kijkt en ademt uit alsof hij het ineens veel te warm heeft. 'Die kerel mag er anders ook wel wezen, hoor!'

'Dude,' zucht ik verveeld, en ik wapper met het stukje papier in mijn handen. 'Je kunt letterlijk zijn hoofd niet eens zien.'

'O, Lunaatje toch...'

'Wat? Ik...'

Maar voordat ik die zin kan afmaken, ploft Miles naast me neer en slaat hij een bombastische, broederlijke arm om mijn schouders. Hij puzzelt onze twee helften van Morris Norman slordig weer in elkaar.

‘Kom op, wees nu eens eerlijk. Zo’n lichaam alleen al zegt toch meer dan genoeg?’

‘Eh...’

‘Nee, echt. Kijk dan!’

Met een zucht laat ik mijn blik opnieuw over de foto glijden. Wit hemd onder een bordeauxrood kostuumjasje, de bovenste knoopjes schijnbaar nonchalant opengelaten zodat er nèt genoeg zongebruinde huid doorheen piept om je aan het watertanden te krijgen, maar tegelijk toch stijlvol te blijven. Peperduur designerhorloge. Tatoeages hier en daar. Alle juiste spieren die op alle juiste plaatsen tegen de stof van zijn op maat gemaakte jasje drukken. Het is allemaal zo afgeborsteld, zo eindeloos voorspelbaar dat het bijna saai wordt.

‘Goh...’ mompelt ik.

Lex werpt me een waarschuwende blik toe, alsof hij daarnet zelf niet zo’n beetje de vloer heeft ondergekwijld bij de aanblik van een tweedimensionale Ella June. Dan wendt hij zich tot Miles.

‘En helaas voor jou vrees ik dat hij zo straight is als maar zijn kan, makker.’

‘En, je weet wel...’ voeg ik daar gauw aan toe, ‘verloofd, blijikbaar.’

‘Pff,’ zucht Miles. ‘Typisch. De goeien zijn ook áltijd al bezet.’

Met een overdreven pruillip doet hij alsof hij een traantje wegpinkt, dus ik frommel het gezicht van Morris Norman tot een propje en gooi het grijnzend in zijn richting.

‘Weet je wat?’ bedenkt Lex zich ineens. Ik zie aan de blik in zijn ogen dat hij zich stoort aan al dat gekwijn over een jongen die in heel wat opzichten precies is wat hij zelf zo graag zou willen zijn. Rijk, beroemd, aanbeden. Zo’n gozer die op dagelijkse basis een behoorlijk stel tieten signeert. Met een ruk pakt hij het tijdschrift weer van Miles af. ‘Ik denk dat ik die chick maar eens aan mijn lijst toevoeg.’

Voor ik mezelf kan tegenhouden, glijdt er een zucht over mijn lippen. “De Lijst” is een concept dat Lex ergens aan het begin van onze relatie in het leven heeft geroepen. Het houdt in dat we een aantal beroemdheden mogen kiezen met wie we in principe zouden mogen uitspoken wat we maar willen, zonder dat dat gevolgen heeft voor wat er tussen ons speelt. Dat hij zo’n lijst heeft, geeft mij natuurlijk het recht om er zelf ook eentje samen te stellen. Maar toen hij me destijds vroeg welke celebrity’s ik graag op die van mij wilde zetten, dacht ik alleen maar: *jij. Gewoon jij, wanneer we het maken.* Niet als. Wanneer.

‘Nou,’ grinnikt Nias, ‘succes daarmee, casanova. Ze is letterlijk–’

‘Verlóófd!’ Nu is het mijn beurt om het magazine uit zijn handen te grissen. Met meer kracht dan eigenlijk de bedoeling was, zwier ik het richting de prullenmand in de hoek, waar het op zo’n meter afstand op de grond valt – veel gevoel voor richting heb ik nu eenmaal nooit gehad – en blijft liggen met de stralende, veel te gemaakte glimlach van Ella June Everly naar boven.

Lex haalt zijn schouders op. ‘Ach, je weet wat ze zeggen, hè... Het is niet omdat er een keeper in de goal staat dat je niet kunt scoren.’

Ik werp hem een vernietigende blik toe, maar ga er verder niet op in.

‘Wat?’ Hij stoot uitdagend met zijn schouder tegen de mijne.

‘Niks.’

‘Ach, Luna, ik plaag je maar. En trouwens...’ Ik wend mijn blik af terwijl hij naar me toe leunt, en het tintelt in mijn nek waar zijn adem mijn huid raakt. ‘Je hebt eigenlijk best iets van haar weg.’

Ik snuif. ‘Dat zeg je alleen maar om dat van die lijst goed te praten.’

‘Nee hoor,’ probeert hij. ‘Het is echt zo.’

Maar ik lijk in de verste verte niet op Ella June Everly. Als zij een gloednieuwe Barbie is, dan ben ik zo’n afgeleefde Bratz-pop die door een klein meisje met een keukenschaar en een arsenaal aan wasco’s te lijf is gegaan. Misschien had het ooit gekund, alleen heeft zij het pad der schoonheidsidealen jarenlang moeiteloos bewandeld, en ik...

nou ja, niet. Nu zijn we hoogstens hetzelfde woord in twee radicaal verschillende lettertypes. Het mijne zwart en vetgedrukt, dat van haar elegant en krullerig en schitterend neonroze.

Nias houdt zijn hoofd schuin terwijl hij me nadenkend in zich opneemt. 'Hmm... Ja, ik zie het ergens ook wel. Jullie hebben dezelfde soort neus.'

'Ja, dat is het!' joelt Miles enthousiast. 'Je hebt echt een fenomenale neus, Luna!'

'Alleen haar lippen...' fluistert Lex, en hij laat zijn duimen langzaam over de mijne glijden. 'Die zijn wel een stukje voller dan die van jou.'

'Ha!' giert Nias. Hij heeft zo'n vervelend geamuseerd trekje om zijn mond dat meestal voorafgaat aan een uitspraak die juist helemaal niet amusant is. 'En niet alleen haar lippen!'

Met zijn handen vormt hij twee kommetjes voor zijn eigen gespierde borstkas. Hij ligt in een deuk en Lex gniffelt schaamteloos met hem mee. Ik moet mijn best doen om hem geen klap te verkopen.

'Zo kan ie wel weer, jongens,' besluit Miles droogjes. Ik werp hem een dankbare blik toe, maar Nias weet van geen ophouden.

'Wat? Heb je die videoclip al eens fatsoenlijk bekeken, maat?'

'Zeg, eh... hadden wij geen haast?' kom ik tussenbeide.

'Juist, ja!' Lex klapt één keer ferm in zijn handen. 'Genoeg gelachen. Dat optreden gaat zichzelf niet in elkaar steken, hè.'

Met een boogje gooit hij Nias een nieuw paar drumsticks toe en graait zelf zijn gitaar van de standaard. Ik neem mijn plekje in het midden in, haal diep adem en zet mijn voeten gelijk met mijn schouders. Over minder dan een week, op zaterdag, spelen we een show in de aftandse kroeg in Zuid-Londen waar Miles in de weekends weleens bijklust. Daarmee bedoel ik dat we een halfuur lang de gebruikelijke eenheidsworst aan covers mogen brengen in ruil voor een paar tientjes en een hele avond gratis bier, maar goed. Een optreden is een optreden, een publiek is een publiek, en uiteindelijk moeten we

toch ook gewoon érgens beginnen.

'Alright!' zegt Lex. 'Daar gaan we. Nias?'

Nias tikt vier keer met zijn sticks tegen elkaar en mijn hartslag versnelt in precies hetzelfde ritme. De bas trilt in mijn borstkas, mijn oren suizen zacht, en zodra ik de tekst inzet, valt de rest van de wereld tot mijn grote genoegen weer weg. Als we klaar zijn, trekt Lex zijn mond open om ons uitgebreid van commentaar en werkpunten te voorzien.

Hij doet hem de rest van de week niet meer dicht.

HOOFDSTUK 3

‘Jakkies!’ snauw ik, en ik ruk mijn lippen gauw los van die van Lex.
‘Je smaakt weer naar rook.’

Lex trekt een gezicht. Zonder zijn adem op mijn huid is de avondlucht niet kil, maar in elk geval wel een stuk frisser. Hij brengt het smeulende stompje dat van zijn sigaret overschiet naar zijn mond, zuigt eraan tot het uiteinde opgloeit als een vuurvliegje in het donker en blaast de rook vervolgens uitdagend in mijn richting. ‘Ook hallo, Lou.’

‘Dat is echt fucking smerig, weet je?’ Ik doe een halfslachtige poging om de rook weg te wapperen, faal daar rijkelijk in en eindig uiteindelijk hoestend en proestend aan zijn zijde. ‘Proef je dat nu zelf echt niet?’

‘Tuurlijk wel,’ bromt Lex onverschillig.

‘Je zou bijna denken dat dat het hele punt is,’ sneert Nias op de

achtergrond. Hij diept het verkreukelde pakje Marlboro dat ze delen op uit zijn broekzak, tikt er nonchalant een nieuwe uit. Ik heb nauwelijks de tijd om te protesteren voordat Lex met een brutale knipoog in mijn richting hetzelfde doet. Het is heel erg jammer dat het roken zijn stem een rauw randje geeft, waardoor alle melodieën als vanzelf veel scherper klinken, want nu kan ik er in principe niet eens echt iets van zeggen. Ik bijt dus maar op mijn tong, trek mijn nepleren jack wat strakker om me heen en besluit alvast naar binnen te gaan.

‘Ieuw!’ Ik ben al bijna bij de ingang van de kroeg wanneer Lex achter mijn rug van zijn dak begint te maken. ‘Wat is dat?’

Terwijl ik me omdraai neem ik de situatie in razendsnel tempo in me op. Lex, met een gezicht vol kreukels en een blik vol walging. Nias, luidop gierend van het lachen terwijl hij zijn hoofd in zijn nek werpt. Het donkerrood van mijn lippen hangt op het tipje van Lex’ sigaret, en helaas niet alleen daar, want–

‘Psst,’ doet Nias. ‘Je hebt hier iets hangen, maat.’

‘Ah, gadver,’ vloekt Lex. Hij begint als een bezetene over zijn mond te wrijven, wat de hele lippenstiftsituatie alleen maar doet escaleren. Ik weet niet of ik nu moet lachen, moet huilen of gewoon heel erg hard moet zuchten, tot zijn kwade blik ineens op mij valt en ik maar meteen voor optie vier – schuld bewust naar de stoep staren – besluit te kiezen.

‘Waarom draag je in godsnaam ineens al die make-up?’

‘Eh...’ Ik haal mijn schouders op, maar voel mijn wangen toch rood worden. ‘Nou ja, gewoon. Omdat die podiumlichten je altijd helemaal doen verbleken–’

‘Je ziet er belachelijk uit.’ Lex haalt zijn neus op en hoewel dat steekt, verbaast het me niet dat uitgerekend hij er niets van begrijpt. Alles aan hem, van zijn kaaklijn tot zijn neusbrug tot zijn tong, is van zichzelf scherp genoeg om door volle zalen heen te snijden. Hij heeft geen contouring nodig, geen likje fond de teint om de grauwe ondertoon van zijn huid te maskeren, geen goedkeuring van anderen in ruil voor

het kleinste beetje zelfvertrouwen en al helemaal geen laagje lipstick uit de overvolle beautycase van Clarice om het volume van zijn lippen te faken.

Ik wel.

‘Nou,’ begin ik, en ik haat het dat mijn stem ineens piept, dat ze stilletjes en schuchter klinkt en mij compleet voor paal zet. ‘Ik vond het er zelf eigenlijk best leuk uitzien.’

Voordat Lex daar met zijn grote mond iets op kan zeggen, vliegt de voordeur van de kroeg plots wagenwijd open en komt Miles’ ongeduldige gezicht tevoorschijn in de deuropening. Het temperatuurverschil tussen binnen en buiten is zo groot dat er dunne slierten damp naar buiten glijden, en de bas dreunt als een hartslag door de ramen heen.

‘Hé, losers!’ Miles tikt dramatisch met zijn wijsvinger tegen zijn horloge. ‘Het is bijna tijd.’

Ik werp hem een waarschuwende blik toe. ‘En Luna!’

‘En Luna,’ voegt hij er braafjes aan toe. ‘Sorry, Lou.’

Achter mijn rug kan ik Lex en Nias bijna met hun ogen horen rollen. Het is en blijft gevoelige materie, die bandnaam van ons, en ik ga nog steeds zo’n beetje in stilte over mijn nek wanneer ik hem alleen maar hoor. *Lex & The Losers*... Ik heb me er tegen verzet op alle mogelijke manieren toen Lex die naam een tijd geleden voor het eerst opperde, erom gezeurd, gezanikt en uiteindelijk zelfs bijna gesmeekt, maar het heeft allemaal weinig uitgehaald. Aan het eind van mijn betoog haalde hij alleen maar achteloos zijn schouders op, een zelfvoldane grijns op zijn gezicht, en vroeg droogjes: ‘Waarom niet?’

‘Omdat ik geen loser ben!’ Het kwam er op dat moment zo hoog en pieperig uit dat ik mezelf er automatisch mee tegensprak, maar dat was wel het laatste van mijn zorgen.

‘*I hate to break it to you*, Luna,’ grapte Miles, ‘maar het is vrijdagavond en je zit hier met ons.’

‘Erg goed punt,’ gaf ik toe. ‘Maar dan nog. Ik wil niet dat er zo naar me verwezen wordt in de naam van mijn eigen band.’

We zaten op een kluitje bij elkaar in onze repetitiekelder op Vyner Street, deelden een paar afhaalpizza’s en een goedkope bak bier dat vaag naar afwaswater smaakte, al leek niemand zich daar echt om te bekommeren. Lex klikte een nieuw flesje open en porde vervelend met zijn elleboog in mijn zij, net iets te hard om speels bedoeld te kunnen zijn. ‘Een beetje zelfspot kan geen kwaad, Lou.’

‘Prima! Waarom spotten we dan niet met jou?’

‘Omdat ik de boel heb opgericht, en bovendien is het zo een alliteratie. Dat klinkt gewoon lekker.’

‘Nou,’ wierp ik tegen. ‘Mijn naam begint ook met een L.’

‘Goh ja, maar—’

‘Maar wat?’

Lex zuchtte vermoeid. ‘Elke band heeft toch een frontman nodig? Je weet wel, een Bono! Of een Morrison. Een Mick Jagger.’

Een paar tellen lang bleef het stil. Toen, met een keihard, bijna hysterisch geluid, proestte Miles het plots schaamteloos uit. Ergens ver van ons vandaan draaide Jim Morrison zich zonder twijfel om in zijn graf en zelfs Nias moest zo te zien heel even op zijn tanden bijten, maar Lex kieperde alleen maar zijn biertje naar binnen en liet zich languit achterovervallen in de zetel, zijn mondhoeken nog steeds omhoog gekruld.

‘Vergelijkt hij zichzelf nu met Mick Jagger?’ vroeg Nias op fluisterton.

‘Hé, als iemand hier Mick Jagger is, dan ben ik het wel!’ joelde Miles.

Lex zette zijn lege bierglas met een klap weer neer op tafel. ‘*Sure, guys,*’ besloot hij, en hij keek ons een voor een heel even recht in de ogen. ‘Maar als er hier iemand geen loser is, dan ben ik het dus wel.’

Om een of andere reden had niemand daar echt iets tegenin te brengen, en ook nu huppelen we weer als een bende baby-eendjes

achter Lex aan, de stampvolle kroeg door tot in het krappe, smoezelige kamertje aan de zijkant van het podium dat voor de backstage moet doorgaan. Ik dump mijn totebag op een krukje bij de spullen van de rest en vis er gauw een make-updoekje uit om mijn gezicht mee schoon te wrijven. Jammer dan van die hele tutorial op YouTube daarstraks, en van dat speciale lipkleurtje van Dior, maar ik zie er nog liever bleek uit dan belachelijk, zoals Lex me daarnet noemde.

Hij heeft zelf het enige spiegeltje aan de muur al ingepalmd en staat de laatste restjes lippenstift met veel vertoon van zijn gezicht te boenen. Ik zal het dus met mijn selfiecamera moeten doen. Alleen... hoe vaak ik ook op het aan-knopje van mijn gsm druk, het scherm blijft koppig zwart. Tuurlijk, dat ook nog... Dat stomme ding is zo plat als maar zijn kan.

Uiteindelijk zwier ik hem aan de kant en graai bij gebrek aan een beter alternatief Lex' iPhone van de tafel, maar zodra ik die ontgrendeld heb – met het ontzettend originele, ontzettend volwassen 6969 als toegangscode – verschijnt er ineens iets heel anders dan mijn eigen gezicht op het scherm.

Beste

Zoals je weet gaat ITV komend voorjaar op zoek naar de supersterren van morgen in zijn gloednieuwe muzikale talentenjacht **Britain's Next Big Boy Band**. Maar liefst tien weken lang gaan de meest getalenteerde, charismatische en gepassioneerde jongens van het land de strijd met elkaar aan in een reeks spetterende liveshows. Aan het eind van de rit blijft er natuurlijk slechts één vraag over: wie heeft het in zich om straks miljoenen meisjesharten te veroveren en Britain's Next Big Boy Band te worden?

We willen je via deze weg nogmaals hartelijk bedanken voor je aanmelding namens jullie groep **Lex & The Losers** en zijn verheugd om bij dezen te kunnen melden dat jullie door onze jury uit meer dan vijfduizend inzendingen **geselecteerd werden voor de televisieaudities**. Deze zullen plaatsvinden op vrijdag 15 april in het bijzijn van een livepubliek en markeren de start van een spectaculair muzikaal avontuur zoals je er nooit eerder een zag!

In bijlage vind je alle praktische richtlijnen en de benodigde documenten. Deze dienen gehandtekend meegebracht te worden op de dag van de auditie.

Zeer graag tot dan!

Met vriendelijke groeten,
Jordan Singh
Assistant Producer

‘Wat is dit?’ Ik kots de woorden er al uit voordat mijn brein goed en wel beseft waar het naar kijkt, mijn stem plots verbitterd en zo scherp als bijtend zuur.

‘Niks!’ In een mum van tijd staat Lex al naast me. Hij probeert zijn telefoon ietwat paniekerig tussen mijn vingers uit te wrikken, maar ik hou mijn hand er als een bankschroef omheen geklemd terwijl de lettertjes op het scherm steeds waziger voor mijn ogen op en neer beginnen te dansen. ‘Geef terug!’

‘Wat is dit, Lex?’

‘*Oh boy...*’ fluistert Nias op de achtergrond.

Dan pas daalt het besef in, en ineens ben ik met stomheid geslagen. Lex. Nias. Miles. Miles. Nias. Lex. Mijn blik glijdt van de een naar

de ander, wachtend op een uitleg, maar op het bonzende geluid van de bassen in de zaal na is het muisstil geworden in de kamer. Niemand zegt iets, niemand kijkt me aan. Er komt geen verklaring, geen sorry, zelfs geen ‘Het is niet wat het lijkt, Luna’, ook al heb ik er in dit geval niet eens zo’n cliché voor nodig om te weten dat het dus precies is wat het lijkt.

‘Luna...’ begint Lex uiteindelijk. Hij doet een stapje naar me toe, maar lijkt zelf ook niet helemaal te weten wat hij nu met het vervolg van die zin moet aanvangen.

‘Gooi je me eruit?’ De woorden komen er rochelend uit, alsof ze ergens halverwege blijven steken. Ik moet de kikker in mijn keel eerst wegslikken voordat ik hem voluit de wind van voren kan geven. ‘Wanneer was je van plan me dat te vertellen?’

‘Nou... Ik... We...’ stamelt Lex. ‘Ik zou eigenlijk niet noodzakelijk zeggen dat we je eruit gooien, maar—’

‘Ah nee?’ bries ik. Ik denk dat ik misschien een beetje aan het gillen ben, want de anderen kijken me aan alsof er een losgeslagen hyena in de kamer staat, en Lex heeft zelfs het gore lef om zijn vingers in zijn oren te steken. In mijn binnenste voel ik iets knappen, waardoor ik hem nog geen tel later een flinke duw verkoop. ‘Echt waar, fuck you!’

Het treurige is dat hij niet eens één klein stapje verzet.

‘Hé!’ snauwt Lex alleen, nauwelijks van zijn stuk gebracht. De uitdrukking op zijn gezicht is hard als steen, en het maakt me allemaal zo furieus dat ik mezelf er gewoon niet van kan weerhouden een tweede keer naar hem uit te halen.

‘Shht!’ Met zijn armen gespreid komt Miles tussenbeide. ‘Rustig nou, Lou.’

Hij is de enige in de kamer van wie ik die woorden kan verdragen en dat weet hij maar al te goed. Nog voor hij zijn armen om me heen kan slaan, verandert mijn stortvloed aan scheldwoorden al in tranen. Ik besluit me er maar gewoon aan over te geven, wil ineens alleen nog maar uithuilen op zijn schouder en daarna mijn neus snuiten in zijn

shirt. Maar nog voor de eerste traan zelfs maar kan vallen, vliegt de deur open.

‘Komt er nog wat van met dat optreden?’ Eddy, Miles’ nukkige, kalende baas, staat met een ongeduldige frons tussen zijn wenkbrauwen in de deuropening. Ik heb hem weleens een jobstudente zien uitkafferen omdat ze het verkeerde rietje in een cocktail had gedaan, dus ik kan het Miles niet eens echt kwalijk nemen dat hij me meteen bijna smekend aankijkt.

Lex wringt zich vastbesloten langs me heen. ‘Zeker weten!’

Nias volgt direct zijn voorbeeld en niet veel later staan ze me met z’n drieën aan te staren, alsof ik me de gebeurtenissen van de afgelopen tien minuten gewoon heb ingebeeld.

‘Luna?’ vraagt Nias droogjes.

‘Wat?’ snauw ik. ‘Als het jullie toevallig goed uitkomt mag ik wel meedoen, of wat?’

‘Nou ja,’ bromt Lex, en hij haalt humeurig zijn schouders op. ‘Zolang je maar fatsoenlijk zingt.’

HOOFDSTUK 4

Vier tellen inademen. Vier tellen vasthouden. Vier tellen uit. Dat blijf ik steeds in mijn hoofd herhalen om mezelf te kalmeren terwijl ik achter de anderen aan het podium op sjok – of nou ja, het is eigenlijk meer een verhoogje in de vloer. Niemand zegt iets, maar ik ken de jongens inmiddels goed genoeg om hun gezichten te kunnen lezen. Nonchalance. Arrogantie. Er is zelfs geen flintertje spijt te bespeuren. Ik dwing mezelf met moeite om rustig te blijven, neem mijn vaste plekje achter de microfoon in en druk mijn nagels in mijn handpalmen tot de woede onder mijn huid begint te vervagen en plaats maakt voor dat bekende, branderige gevoel van ogen die alleen op mij gericht zijn.

Nias drumt de avond ratelend op gang en meteen daarna vallen de gitaren in, ritmische slagen in die strakke, eindeloze achtsten. Op onze goede dagen zijn we als een geoliede machine, zij en ik. Dan lijkt elke

noot vanzelf te weten waar ze moet landen en valt de hele wereld voor mijn voeten stil. Maar vanavond sputtert de boel langs alle kanten.

Ik mis mijn start met opzet, gewoon omdat ik weet dat het hen van de wijs zal brengen. Een paar tellen later val ik alsnog in, totaal niet zoals we het hebben geoefend. Het is niet dat het ritme nu niet meer klopt, maar wel dat zij het niet langer kunnen aangeven, en daardoor voel ik me zo opvallend veel beter dat ik het hele optreden lang niet meer uit handen geef. Tegen het derde nummer kan ik Lex' woede voelen tot bij mij. Ik kijk hem aan terwijl we zingen en zie de waarschuwingen in zijn ogen, het wrange trekje om zijn mond dat me zegt dat ik maar beter gauw weer binnen zijn lijnen kan kleuren. Maar ik ben zo kwaad, voel me zo ontzettend verraden dat het me voor één keer allemaal geen moer meer kan schelen. En dus doe ik gewoon waar ik zin in heb.

Ik klieder de hele zaal onder.

Mijn billen vriezen langzaam vast aan de tegels onder mijn kont. Ik heb geen idee hoelang ik hier al zit, ingeklemd tussen de opgestapelde kratten bier op het kleine binnenkoertje achter het café, maar het is in ieder geval lang genoeg om het laatste restje adrenaline van het optreden als sneeuw voor de zon te doen verdwijnen.

Ik wil niet terug naar binnen. Daar zijn Lex en zijn stomme toegangskaartje voor de nationale televisie, die triomfantelijke grijns op zijn gezicht die hij nu niet eens meer voor me probeert te verstoppen. Ik ben er altijd zo van uitgegaan dat als een van ons het zou maken, de ander uiteindelijk vanzelf zou volgen, waardoor ik nooit de moeite heb genomen om me over het alternatief te bekommeren. Maar wat gebeurt er straks als die talentenjacht een succes blijkt te zijn? Als alle meisjes op die achterlijke lijst van hem plots gewoon tot zijn sociale kring gaan behoren?

Ik denk niet dat ik het in me heb om dat te kunnen aanschouwen.
'Wijn?'

Ik kijk op, recht in het zachte, verontschuldigende gezicht van Miles. Hij heeft een veel te vol glas witte wijn in de ene hand, een hoodie in de andere, en puur en alleen omdat hij het is neem ik ze allebei zonder morren aan.

'Graag,' zeg ik stilletjes. Ik protesteer niet wanneer hij naast me op de grond komt zitten. 'En veel, als het even kan.'

Miles knikt naar de voorraad drank die in slordige torens om ons heen gestapeld staat. '*All yours*, als het nodig is.'

Ik glimlach flauwtjes en trek de warme trui over mijn hoofd. Zo zitten we een tijdje in stilte naast elkaar, met onze ademhaling die een stroom van witte wolkjes de nacht in stuurt. De wijn is zoet op mijn lippen, maar brandt zich een weg naar mijn maag, en als mijn hoofd er niet zo heerlijk wazig door werd zou ik hem misschien wel bij de planten gieten, maar het roesje is me de misselijkheid wel even waard.

Miles nipt voorzichtig van een flesje bier. Ik zie vanuit mijn ooghoeken dat hij regelmatig naar me kijkt, maar blijf zelf koppig voor me uit staren. Niemand, zelfs Miles niet, hoeft me te zien met zwarte mascarastroompjes onder mijn ogen.

'Wist je het?' vraag ik uiteindelijk.

Miles slaakt een zucht, maar knikt uiteindelijk wel. 'Het was Lex' idee,' mompelt hij. 'Ik... Ik dacht niet dat er iets van zou komen.'

'Juist ja,' snuif ik. 'En kijk nu toch eens!'

'Het spijt me, Luna.'

Het wordt weer stil. Miles wrijft zijn handpalmen in zachte cirkels over mijn knie, houdt mijn koude ledematen warm, en ik krijg vrijwel meteen spijt dat ik hem heb afgesnauwd.

'Sorry,' zucht ik. 'Ik weet wel dat het niet jouw schuld is.'

Hij glimlacht zwakjes, begripvol als altijd. Lex en Nias walsen dan misschien als een stel losgeslagen sloopkogels door het leven, maar Miles is altijd al zachtaardiger geweest. Beter met woorden dan de rest

van ons, ook. Hij is niet voor niets de enige met wie ik vaak nog tot 's avonds laat aan de lijn hang om over van alles en nog wat te palaveren.

‘Denk je nooit dat het fijner zou zijn als alles niet altijd zo’n strijd was?’ vraagt hij me nu. ‘Met Le... Met de anderen, bedoel ik.’

‘Ja,’ zeg ik scherp, en ik klem mijn kaken op elkaar tegen de kou. ‘Droom vooral verder.’

‘Hé, ik denk gewoon dat we af en toe eens een beetje moeten kalmeren met z’n allen, dat is alles.’

‘Dus wat stel je voor?’ vraag ik spottend. ‘Voortaan elke repetitie yoga aan het begin?’

‘Welja, bijvoorbeeld!’ Miles grinnikt en klinkt zijn flesje geamuseerd tegen mijn glas. ‘Je zou mijn zonnegroet eens moeten zien, hoor. Namasté!’

‘Namasté,’ doe ik hem met een verwrongen glimlachje na.

‘Maar even serieus,’ zegt Miles. ‘Wat is er voor jullie toch zo moeilijk aan om gewoon in vrede samen muziek te maken?’

Ik verslik me bijna in een slok wijn. ‘In vrede?’

‘Ja!’

‘Conflict is het begin van alle kunst, Miles.’

‘Hmm...’ zegt hij weifelend, druk prutsend aan het etiket op zijn flesje. Hij frommelt kleine bolletjes van het vochtige papier en gooit ze vervolgens in een rommelig hoopje naast zich op de grond. ‘Dat is niet echt hoe ik graag naar muziek kijk.’

‘Maar dat is dus wel gewoon hoe het werkt.’ Het komt er bitser uit dan ik het bedoelde, maar Miles begrijpt het niet. Niet echt. Muziek is zijn hobby, niet per se zijn passie. In elk geval niet zoals het dat voor Lex en mij is. ‘De spanning is een essentieel deel van wat we maken, snap je? Daar wordt de muziek alleen maar beter van.’

‘Is dat wat je denkt?’

‘Dat denk ik niet, Miles, dat is gewoon zo! Ik bedoel... kijk maar naar Stevie en Lindsey!’

‘Ja oké,’ geeft hij toe, en hij geeft me een stootje zodat ik hem